

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. София, 14.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесети януари през две хиляди и двадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА ТОНЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ЖАНИНА НАЧЕВА
НАДЕЖДА ТРИФОНОВА

при секретар ИЛ. РАНГЕЛОВА и
в присъствието на прокурора ГЕБОВ
изслуша докладваното от съдията Н.Трифорова н. д. № 1150/2019 година.

Касационното производство е образувано по жалби на подсъдимите М. А. А., В. А. В., Б. З. Г. и В. Е. В. срещу въззивно решение №22 от 08.07.2019г., постановено по ВНОХД № 458/2018г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд.

В жалбата на подсъдимите М. А. А. и В. А. В., подадена чрез защитника им адв.А. Н., се твърди, че правният анализ на първоинстанционния съд е незаконосъобразен, като едновременно с това се подчертава, че изводите на въззивната инстанция са направени изключително и само въз основа на показанията на св.К., които всъщност не подкрепят обвинителната теза. Иска се от касационната инстанция да отмени решението на въззивния съд.

В жалбата на подс.Г., подадена чрез адв.Г., се посочват касационните основания по чл.348, ал.1, т.1,2,3 НПК. Твърди се, че не е доказано авторството на деянието, за което неговият подзащитен е признат за виновен. Посочва се, че показанията на св.К. са неточни и въз основа на тях не може да се направи категоричният извод, че подс.Г. му е предал огнестрелно оръжие. Оспорва се свидетелската годност на св.К., като се акцентира на предходно негово осъждане и начин на даване на показания пред първоинстанционния и въззивния съд. Иска се от касационната инстанция да отмени решението на Апелативния специализиран наказателен съд и да оправдае подс.Г., алтернативно да върне делото за ново разглеждане, като се дадат указания за събиране на нови доказателства, искани от страните.

В жалбата на подс.В. В., подадена чрез адв.М., се релевират касационните основания по чл.348, л.1,т.1,2,3 НПК. Като допуснато съществено нарушение на процесуалните правила се посочва, че решението на въззивния съд е

постановено от незаконен състав, защото изборът на такъв е станал в нарушение на принципа за случайно разпределение на делото. Същото се твърди и за извършеното разпределение на делото на наблюдаващ прокурор.

На следващо място се посочват и нарушения на чл.13 и 14 НПК, като бланкетно се визира оплакването, че въззивният акт е постановен при необективно и непълно разследване. Твърди се, че не са изложени мотиви досежно фактическите и правни изводи, не са дадени отговори на спорните въпроси. Като нарушение на материалния закон се посочва неправилното осъждане на подс.В. за деяние, което не е извършил. Що се касае до обвинението по чл.354а НК се счита, че предвид количеството на откритото наркотично вещество са налице предпоставките на чл.9 НК. Декларативно се посочва, че определеното наказание е несправедливо. Иска се от настоящата инстанция да отмени въззивното решение и да оправдае подсъдимия, алтернативно да върне делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд или да се измени решението относно наказанието.

В съдебно заседание пред касационната инстанция защитникът на подсъдимите А. и В.- адв.Н. заявява, че поддържа жалбата си с направените в нея възражение и искания.

Защитникът на подс.Г. - адв.Т., също поддържа жалбата си, като подчертава, че е допуснато процесуално нарушение, след като не са уважени доказателствени искания и възражения на страните във въззивните жалби. Счита, че касационната инстанция следва да оправдае подзащитния му.

Защитникът на подс.В. – адв. М., поддържа своята жалба, като акцентира на наведените в нея доводи.

Подсъдимите в своя защита поддържат становищата на защитниците си. Подс.Г. заявява, че е набеден от св.К..

В съдебното заседание пред Върховния касационен съд представителят на Върховната касационна прокуратура заявява, че жалбите са неоснователни. Не намира, че са налице касационните основания, сочени в тях. Предлага решението на въззивния съд да се остави в сила.

В последната си дума пред касационната инстанция изразяват желание да бъдат оправдани.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, второ наказателно отделение, като обсъди доводите, релевирани в касационните жалби на четиримата подсъдими, становището на страните от съдебното заседание и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в рамките на правомощията си, установи следното:

С присъда №34 от 17.07.2018г. постановена по НОХД № 5/2018г. Специализираният наказателен съд е признал подсъдимите М. А. А., В. А. В., Б. З. Г. и В. Е. В. за невиновни и ги е оправдал по повдигнатите им обвинения по чл.321, ал.3, пр.2,3, вр. ал.2 НК. Със същата присъда четиримата подсъдими са признати за виновни, както следва:

- Подс.М. А. в това, че на 14.07.2017г., в [населено място], е предал на П. К. огнестрелно оръжие- два автомата „К.“ и боеприпаси, без да има за това надлежно разрешително, поради което и на основание чл.339, ал.1 , вр. чл.54 НК му е определено наказание от 3 години „лишаване от свобода“, изтърпяването на

което е отложено за срок от 5 години на основание чл.66 НК. На основание чл.67 НК е постановено прилагането на пробационна мярка по чл.42а, ал.2,т.1 НК за периода на изпитателния срок. Приспаднато е предварителното задържане на подсъдимия, както и времето, през което е бил с мярка за неотклонение „домашен арест“. Осъден е да заплати направените по делото разноски.

- Подс. В. Е. В. в това, че на 13.07.2017г., в [населено място], че е предал на П. К. огнестрелни оръжия- два пистолета, без да има за това надлежно разрешително, поради което и на основание чл.339, ал.1 , вр. чл.55 НК му е определено наказание от 1 година „лишаване от свобода“.

- Подс.В. в това, че на 26.07.2017г., в [населено място] е държал без надлежно разрешително високо рисково наркотично вещество - хашиш с нетно тегло 2,30гр., със съдържане на активно действащ компонент тетрахидроканабинол 4,7%, на стойност 20,70лв., като случаят е маловажен, поради което и на основание чл.354а, ал.5, вр. ал.3, в.чл.54 НК му е наложено наказание „глоба“ в размер на 300лв.

На основание чл.23 НК на подс.В. е наложено едно общо наказание от 1 година „лишаване от свобода“ и към същото е присъединено наказанието „глоба“ от 300лв. На основание чл.66 НК изтърпяването на наказанието „лишаване от свобода“ е отложено за срок от 3 години. На основание чл.67, ал.3 НК е постановено прилагането на пробационна мярка по чл.42а, ал.2,т.1 НК за периода на изпитателния срок. Приспаднато е предварителното задържане на подсъдимия, както и времето, в което е бил с мярка за неотклонение „домашен арест“. Осъден е да заплати направените по делото разноски.

- Подс.В. В. в това, че на 14.07.2017г. в [населено място] е предал на П. К. огнестрелно оръжие- картечен пистолет, без да има за това надлежно разрешително, поради което и на основание чл.339, ал.1, вр. чл.54 НК му е определено наказание от 2 години и 6 месеца „лишаване от свобода“, изтърпяването на което е отложено за срок от 5 години на основание чл.66 НК. На основание чл.67 НК е постановено прилагането на пробационна мярка по чл.42а, ал.2,т.1 НК за периода на изпитателния срок. Осъден е да заплати направените по делото разноски.

- Подс.Б. Г. в това, че на 14.07.2017г., в [населено място], е предал на П. К. огнестрелно оръжие- револвер, и боеприпаси, без да има за това надлежно разрешително, поради което и на основание чл.339, ал.1 , вр. чл.54 НК му е определено наказание от 2 години „лишаване от свобода“, изтърпяването на което е отложено за срок от 5 години на основание чл.66 НК. На основание чл.67 НК е постановено прилагането на пробационна мярка по чл.42а, ал.2,т.1 НК за периода на изпитателния срок. Осъден е да заплати направените по делото разноски.

Подс.Г. е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото обвинение – на 26.07.2017г. в [населено място] да е държал огнестрелно оръжие револвер „Colt“ и боеприпаси-черен димен барут.

С присъдата си първоинстанционният съд се е произнесъл и по веществените доказателства по делото, като една част от тях са отнети в полза на държавата на основание чл.53, ал.2,б.“а“ НК, а останалите са върнати на подсъдимите и на посочените лица.

По повод постъпил протест от прокуратурата, касаещ единствено размера на наложените наказания и жалби на четиримата подсъдими, е било образувано въззивно производство. С решение № 22 от 08.07.2019г. по ВНОХД № 458/2019г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд, присъдата е била потвърдена.

Върховният касационен съд намира жалбите на четиримата подсъдими за неоснователни.

Относно касационното основание по чл.348, ал.1,т.2 НПК.

В жалбите и на четиримата подсъдими се посочват аргументи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, което прави възможно разглеждането им заедно, доколкото се припокриват.

По отношение жалбата на подсъдимите В. и А., подадена чрез защитника им адв.Н., касационната инстанция следва да отбележи на първо място следното: Направените в нея възражения срещу първоинстанционната присъда не биха могли да се разгледат от настоящия съд. Съгласно разпоредбата на чл.346, ал.1 НПК на касационна проверка подлежат решенията на въззивната инстанция и то в посочения от чл.348 НПК обем. Поради това настоящата инстанция няма да излага съображения по направените възражения в тази посока. Оплакванията на касаторите в останалата част са свързани с приетите фактически положения и доказателствената им обезпеченост. Всъщност се оспорва обосноваването на въззивния съдебен акт и възприетата фактическа обстановка, което също не е от категорията на касационните основания. Единствено част от доводите на защитата на двамата подсъдими биха могли да се интерпретират в светлината на нарушения на разпоредбите на чл.13 и 14 НПК, като отношение по това касационният съдебен състав ще вземе, редом с оплакванията на останалите защитници.

В жалбата на подс.В., подадена от адв.М., се твърди, че е налице касационното основание по чл.348, ал.1,т.2, вр. ал.3,т.3 НПК, тъй като решението на въззивната инстанция е постановено от незаконен състав. В подкрепа на оплакването се посочва, че са били нарушени принципите и изискванията за случайното разпределение на делата съгласно чл.9 ЗСВ. Настоящият съд не може да се съгласи с посочените аргументи на защитата. Въведеният с чл.9 ЗСВ принцип за случайно разпределение е доразвит с единна методика по приложението на принципа за случайно разпределение на делата в районните, окръжните, административните, военните, апелативните и специализираните съдилища, приета с решение на ВСС. Методиката регламентира реда за разпределение на съответното дело по електронен път и ограничава приложението на принципа до случаен подбор само на съдията-докладчик, съобразно поредността на постъпването на делата по материя и видове, и в рамките на съответното отделение (чл. 1, б. „а“ - „в“). Определянето на останалите членове е функция по упражняване на организационно и административно ръководство в съответния съдебен орган, която не е нормативно регулирана. Прилагат се различни практики, съобразно изработените вътрешни правила, приети от общото събрание на съдиите, или утвърдени от административния ръководител на съда. При липса на изричен регламент за случаен избор на участващите в състава съдии, освен докладчика, е

достатъчно тяхното определяне да е извършено по начин, осигуряващ необходимата прозрачност при разпределението, гарантиращ безпристрастност и обективност на правораздаването, които не предизвикват съмнение за специален подбор на съдиите. На страница 1 от въззивното производство е приложен протокол за избор на съдия-докладчик, от който е видно, че автоматично за такъв е избран съдия Д.Г.. В разпределението са участвали всички възможни съдии. Останалите двама съдии – съдия В. и съдия Р. са избрани предвид тяхното постоянно участие в заседанията на втори наказателен състав. След депозирания отвод на съдия В. (л.70 от въззивното производство) на случаен принцип сред всички останали възможни съдии е определен третият член на съдебния състав (протокол на стр.71 от въззивното производство). Следователно не може да се сподели възражението на защитата на подс.В. за наличие на незаконен състав поради нарушаване принципа за случайно разпределение, с което се правят асоциации за предубеденост и липса на безпристрастност.

Подобни възражения се правят и относно спазване правилата за случайно разпределение на наблюдаващ прокурор. Действително, в материалите по досъдебното производство не се открива нарочен протокол за провеждането на този избор. Но според становището на настоящия съдебен състав начинът на избор на конкретния разследващ орган и прокурора, дори и при липса на данни за подбора им, не съставлява процесуално нарушение от категорията на абсолютните, нито представлява съществено такова по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК. Възраженията в тази насока следва да се разглеждат във връзка с гарантиране липсата на субективна намеса при определяне на конкретния орган на досъдебното производство и наблюдаващ прокурор, на който се възлага делото, поради което досъдебните производства също подлежат на разпределение на случаен принцип. В досъдебната фаза на процеса обаче формалното неспазване на изискванията за случаен подбор всякога следва да се свърже с накърняващи процесуалните права на обвиняемия неблагоприятни последици. Те биха съществували, ако по отношение на прокурора или разследващия орган са налице основания за отвод. Такива не се установяват от материалите по делото, наличието им не се претендира от касатора и защитника му, поради което релевираното възражение е неоснователно.

Част от възраженията на четиримата подсъдими в рамките на касационното основание по чл.348, ал.1,т.2 НПК могат да се обединят като оплакване във връзка с нарушаване на основните принципи по чл.13 и 14 НПК. От една страна, те касаят недоволството им от начина на интерпретиране на доказателствата, като се твърди, че показанията на основния свидетел на обвинението - св.К. са преекспонирани и не са кредитирани правилно. Подчертава се в жалбите на адв.Н., адв.Т. и адв.М., че въззивният съд не е изложил мотиви относно направените от тях възражения, че се е предал на показанията на св.К., които от своя страна не подкрепят с нужната категоричност обвинителната теза. Касационният съд трябва да уточни, че в голяма част тези оплаквания касаят обосноваването на атакувания съдебен акт, като са свързани с кредитирането на доказателства, а това е въпрос, по който тя няма правомощия да се произнася, с изключение на случаите на чл.354, ал.5

НПК. Контролът на настоящата инстанция обхваща единствено въпросите, визиращи в чл.348, ал.1 НПК, и не се разпростират спрямо обосноваването на проверяваните актове, както и по отношение на приетите за установени фактически положения. Затова относно възприетите факти (т.1 и т.3 от жалбата на адв.Н.), мотивите за кредитиране показанията на св.К. и тези касаещи останалия доказателствен материал настоящият съд не дължи коментар.

В смисъла на наведените доводи следва да се обърне внимание на възражението на адв.Т., с което той оспорва свидетелската годност на св.К., тъй като се касае за надлежността на доказателството, въз основа на което са базирани изводите на въззивния съд. Няма спор, че посоченият свидетел е основен за обвинението и въпросите за способността му да възприема адекватно реалността и да възпроизвежда правдиво факти са от значение. Това, което за първи път пред касационния съд е дало основание на защитата на подс.Г. да се съмнява в свидетелската годност на К., е предходното му осъждане и „начина на провеждане на разпита на съдебното следствие пред първата и втората инстанция“. Други аргументи и доводи защитата не развива, нито уточнява така цитираните. Касационната инстанция не може да сподели тези оплаквания. Факт е, че свидетелят е бил осъждан в Кралство Белгия и е изтърпял там наказание от 18 месеца „лишаване от свобода“. Но това обстоятелство по никакъв начин не може да се свърже с оспорваната от защита „психологическа годност“ на свидетеля. Както на ДП, така и пред предходните две инстанции, не е имало обективни данни, които да доведат до заключение или да породят дори съмнение за психически отклонения при св.К., водещи до неспособност да възприема правилно околната действителност или да дава показания. Не е била налице нужда този въпрос да бъде поставян на експертно осъждане. Направените за първи път пред настоящата инстанция възражения в тази посока, без същите да са подкрепени с нужните убедителни аргументи, се явяват неоснователни и не могат да бъдат споделени.

Общите оплакванията за съществени нарушения на процесуалните правила, направени и в трите жалби, касаят спазване принципите на чл.13 и 14 НПК. Навеждат се доводи, оспорващи всестранното и пълно изясняване на делото, като се оспорват преди всичко показанията на св.К. и се отрича обективността им. Възражава се и срещу това, че те са подкрепени от останалите доказателства. В жалбата на подс.В. се твърди, че въззивният съд не е изложил мотиви към атакуваното решение, както относно фактите, така и досежно доказателствения анализ.

Разгледани по същество, възраженията на подсъдимите не могат да бъдат споделени. В рамките на своите правомощия въззивният съд е направил собствен анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения в аналитичната дейност при анализа и проверката на доказателствата, нито превратност и необективност при осъждането и кредитирането им. Показанията на св.К. са особено значими за предмета на доказване, който касае обвинението по чл.339 НК, доколкото на свидетеля са предавани инкриминираните оръжия и боеприпаси. Но същите не са изолирани, а са анализирани от въззивната инстанция, редом с останалите гласни доказателства (показанията на св.Н., св.В., св.А., св.Ж.) и събраните писмени такива и експертните заключения.

В жалбата на адв.Т. се посочва, че не са уважени доказателствени искания на подсъдимите, което явно се третира като необективно проведено наказателно производство. Но неуваженото искане на подсъдимия и защитника не може всеки път да се дефинира като аргумент за процесуално нарушение от страна на съдебните инстанции. Съдът не е задължен винаги да сподели аргументите на страните, досежно исканията за попълване на делото с доказателства. Това е свързано с неговата преценка, доколко е налице необходимост и мотивирана процесуална нужда, за да се разкрие обективната истина.

Възраженията, които са правили защитниците в хода на второинстанционното производство относно доказателствения анализ и правните изводи, са били предмет на обсъждане от апелативната инстанция и им е даден достатъчно аргументиран отговор, поради което и не може да се сподели оплакването за липса на мотиви.

От изложеното дотук може да се обобщи, че не са допуснати процесуални нарушения, които да дадат основания за отмяна на проверявания съдебен акт. Въззивната инстанция е оценила доказателствените материали по делото стриктно, съобразно изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, поради което не са налице пороци в доказателствената дейност, които да доведат до съмнение в изводите на съда.

Относно касационното основание по чл.348, ал.1,т.1 НПК:

Въз основа на установените в съгласие с процесуални правила фактически положения материалният закон е бил приложен правилно с признаване на подсъдимите М. А. А., В. А. В., Б. З. Г. и В. Е. В. за виновни по повдигнатите им обвинения по чл.339 НК, а за подс.В. и за престъпление по чл.354а, ал.5 НК. Не могат да се споделят възраженията на защитниците, че авторството на деянията не е доказано и четиримата подсъдими са признати за виновни и осъдени за деяния, които не са извършили. Както от обективна, така и от субективна страна е установено с нужната пълнота и категоричност, че на инкриминираните дати и на посочените места всеки един от подсъдимите е предал на св.К. оръжия, а подс. А. и подс.Г. и боеприпаси, без да имат за това нужното разрешително.

Тъй като подс.В. е признат за виновен и осъден и за деяние по чл.354а, ал.5 НК, в касационната му жалбата се прави алтернативно възражение за нарушение на материалния закон, с искане за определяне на деянието като малозначително и оправдаването на подсъдимия на това основание. Като аргументи, които го подкрепят в касационната жалба на защитника-адв.М. се визира малкото количество на наркотичното вещество и ниската му стойност, определящи го като такова за лична употреба. Следва да се отбележи, че именно тези два фактора са мотивирали въззивният съд да сподели доводите на първата инстанция, че деянието следва да се квалифицира като маловажен случай и подсъдимият да понесе наказателна отговорност по по-леко наказуемия текст на чл.354а, ал.5 НК, а не по първоначално повдигнатото обвинение по чл.354а, ал.3 НК. Съгласно чл.93 т.9 от НК едно деянието представлява маловажен случай, когато степента на обществената му опасност е по-ниска в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Преценката по този

въпрос се прави на основата на фактическите данни по делото, отнасящи се до начина на извършване на деянието, вида и стойността на предмета му, вредните последици, данните за личността на дееца и другите обстоятелства, които имат значение за степента на обществена опасност и морална укоримост на извършеното.

В случая деянието се свежда до държане от страна на подс.В. на 2,30гр. хашиш със съдържание на активен компонент тетрахидроканабинол 4,7% на стойност 20.70лв. Предходните съдебни инстанции правилно са приели, че количеството и стойността на наркотичното вещество обуславят извода за маловажност на случая, като са отчели и данните за чистото съдебно минало на подсъдимия. Всички релевантни обстоятелства са оценени правилно от контролираната инстанция, като изводът, че деянието разкрива по-ниска от обичайната степен на обществена опасност, изцяло се споделя от касационния състав. Не би могло да се достигне до надценяване на посочените данни и до възприемането им като предпоставка за изключване обществената опасност на деянието и оправдаването на подсъдимия, тъй като същото е маловажно, както иска защитата.

По отношение на исканията на подсъдимите за оправдаване, касационният съдебен състав намира за нужно да подчертае, че това е възможно единствено в хипотезата на чл.354, ал.1,т.2, вр. чл.24, ал.1,т.1 НПК- когато приетата за установена фактическа обстановка в атакувания съдебен акт не разкрива белези на престъпление, но подсъдимите въпреки това са осъдени. В настоящия случай тези предпоставки не са налице и касационната инстанция не може да приложи цитираната разпоредба.

Относно касационното основание по чл.348, ал.1,т.3 НПК.

В жалбите на подс.Г. и В. бланкетно се прави възражение за явна несправедливост на наказанията, но в нито една от тях, а и в съдебно заседание, не се визира, в какво се състои оплакването на касаторите и кои са доводите, които го подкрепят.

Съвсем схематично и изключително декларативно е отбелязано, че наложените наказания са несправедливи. При липсата на каквито и да са аргументи, които да обосновават оплакванията на подсъдимите, касационната инстанция не може да осъществи адекватна и законосъобразна преценка. Разпоредбата на чл.351, ал.1 НПК изрично поставя условието в касационната жалба да се посочи касационното основание и данните, които го подкрепят. В жалбите на подс. Г. и на подс.В. такива обстоятелства не се посочват. При тази хипотеза, касационният съд може само обобщаващо да отбележи, че определените наказания на двамата подсъдими не са несправедливи. Те са индивидуализирани съобразно обществената опасност на деянието и дейците и кореспондират на целите по чл.36 НК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира жалбите на подс.Г., подс.А., подс.В. и подс.В. за неоснователни. Не са налице основания за намеса на касационната инстанция съобразно правомощията ѝ и с оглед преодоляване на нарушения по чл.348, ал.1 НПК. Не се установяват съществени нарушения на процесуалните правила, нарушения на материалния закон, а и

наложените наказания не са несправедливи. С оглед на тези аргументи, решението следва да се остави в сила, а касационните жалби да се отхвърлят като неоснователни.

Предвид изложеното и на основание и на основание чл.354, ал.1,т.1 НПК
Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение №22 от 08.07.2019г., постановено по ВНОХД № 458/2018г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: